

Течаха години следъ години въ щастие и доволство. . .

Погреба царицата своитѣ добри и престарѣли родители, пожали за тѣхъ, па реши да си избере съпругъ.

Много князе и крале изъ задморски страни идваха да искатъ ржката ѝ, защото по-хубава отъ нея нѣмаше. По-ярко отъ скжпоцененъ камъкъ блѣстѣха нейнитѣ очи. Като разтопено злато падаха по нейнитѣ стройни рамене гжститѣ ѝ коси. А когато се усмихваше съ своитѣ алени устни, на бѣлото ѝ лице блѣсваше руменецъ, като утринна зора.

Отъ всички именити крале и князе, царица Любаша избра князь Салтанъ, чернокодревъ юнакъ, който ѝ бѣше прилика и по красота и разумъ, и по приветливостъ и тихъ нравъ.

Щастливата царица Любаша се готвѣше за сватба. Радваше се тя, радваха се и нейнитѣ поданици. Но не за дълго бѣше общата радостъ. Скоро всички узнаха, че съседниятъ царъ Кашей, зълъ старикъ, обявилъ война на царица Любаша и тръгналъ вече къмъ нейното царство съ безчислена войска.

Храбро се биеха войскитѣ на царицата, начело съ славния царъ Салтанъ, но не можеха да наддѣлѣятъ несмѣтнитѣ пълчища на врага.

Свиваше се отъ мъжа сърцето на царицата, като гледаше страданията на своя добъръ и храбъръ народъ.

Чу най-сетне тя, че погива нейното царство, че ще го разори лютиятъ врагъ: И ето влиза въ преговори съ злия Кашей, молейки го да пощади нейния обезсиленъ народъ.

Злия Кашей изпрати при нея своя воевода Драконъ, който ѝ заяви, че неговиятъ повелителъ ще даде клетва — да не тревожи царството на царица Любаша, ако тя се съгласи да умре доброволно и съ своята смъртъ спаси народа си.

Съ кръвъ се облѣ сърцето на бедната царица. Тя да умре, тя, любимата и щастлива невѣста, владетелката на обширното царство, чийто животъ е светъ за всички!

Но като си спомни за своята измжчена и обезсилена родина, за това, каква участь готви лютиятъ врагъ на добрия ѝ и храбъръ народъ — трепетъ и ужасъ я обвзе. Тя реши — по-добре да умре, а нейниятъ добъръ и преданъ народъ да бжде спасенъ. Наистина, като си спомни за